

Arrest

nr. 230 118 van 12 december 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 5 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 juli 2019 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. TUCI en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit het dorp Orikum, Vlorë, en bent u een Albanees staatsburger. Op 21 september 2016 diende u, samen met uw dochter E. N. (...) (O.V. (...)) en uw schoonzoon E'. N. (...) (O.V. (...)) voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in in België. U verklaarde dat u sinds het begin van uw huwelijk met A. H. (...) – in 1996 – werd geconfronteerd met huiselijk geweld gepleegd door uw echtgenoot. Het geweld uitte zich in verschillende incidenten, waarbij u op regelmatige basis fysieke verwondingen opliep, en in pesterijen. U bent meermaals voor het huiselijk geweld naar de politie gegaan. Als hun kantoor open was, werd uw

echtgenoot slechts voor enkele uren vastgehouden. Het geweld escaleerde begin december 2015, toen u bij een incident met uw echtgenoot een hoofdwonde opliep. Nadat u dit was gaan aankaarten bij de politie, werd uw echtgenoot gearresteerd en veroordeeld tot drie maanden gevangenisstraf voor het plegen van huiselijk geweld. Na het geweld in december 2015 vroeg u de scheiding aan en wenste u geen contact meer met uw echtgenoot. U trok in december 2015 en januari 2016 in totaal drie keer naar een vrouwencentrum in Vatra, waar u zich tevergeefs aanmeldde om bescherming te krijgen. In mei 2016 werd er door de rechtbank een contactverbod voor uw echtgenoot van 20 à 30 dagen ingesteld, nadat hij u bedreigd had met een mes. Na een incident begin mei 2016 – waarbij uw echtgenoot op heterdaad was betrapt en was opgepakt toen hij uw appartement was binnengedrongen, u had geslagen en gepoogd had om u te verkrachten – werd hij voor het verbreken van het contactverbod door de rechtbank tot drie maanden gevangenisstraf veroordeeld. Toen uw echtgenoot in augustus 2016 werd vrijgelaten, werd u op straat opnieuw door hem bedreigd. U deed hiervoor geen aangifte bij de politie omdat u zo snel mogelijk wou vertrekken en geen vertrouwen meer had in de Albanese autoriteiten. Na uw aankomst in België werd u opnieuw telefonisch bedreigd door uw echtgenoot. Toen uw zoon geweld ondervond van zijn vader, bracht zijn grootmoeder hem naar uw ouders. Het Commissariaat-generaal nam inzake uw eerste verzoek om internationale bescherming een weigeringsbeslissing, en dit omdat u niet aannemelijk had gemaakt dat u omwille van uw problemen met uw echtgenoot A. H. (...) geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen bij terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming van de aanwezige Albanese autoriteiten. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest van 10 april 2017 integraal bevestigd. U keerde niet terug naar Albanië en op 17 mei 2017 diende u een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. U beriep zich op dezelfde asielmotieven, met name uw vrees voor uw ex-echtgenoot, A. H. (...). Zo zou u maart 2017 verscheidene dreigsmss-en gekregen hebben van uw echtgenoot. Hij zou uw telefoonnummer hebben bekomen omdat u regelmatig contact had met uw zoon, die bij uw moeder verbleef. Daarenboven zou uw echtscheidingszaak in Albanië zijn stopgezet omdat uw advocaat niet was komen opdagen op de zitting. Zij ging ook niet in beroep tegen deze beslissing terwijl u haar betaald had om de zaak tot op het einde op te volgen. U was ervan overtuigd dat uw echtgenoot uw advocaat heeft omgekocht. Het Commissariaat-generaal verklaarde uw eerste volgend verzoek op 6 juni 2017 niet ontvankelijk omdat u geen nieuwe elementen aanbracht die uw kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U keerde in juni 2017 terug naar Albanië. Begin augustus zagen uw vriendinnen uw man in de buurt van uw appartement in Tirana. U diende geen klacht in en vertrok een dag later naar Macedonië. Op een dag kwamen er twee of drie mannen naar uw adres in Macedonië en stelden zich voor als vrienden van uw man. U verbleef nog een week ondergedoken bij een vriendin in Macedonië en vertrok op 5 februari 2019 opnieuw naar België waar u aankwam op 7 februari 2019 en een tweede volgend verzoek om internationale bescherming indiende op 15 februari 2019. Uw man weet dat u in België bent en heeft tegen uw vader en uw zoon gezegd dat hij onder een valse naam naar België gaat komen om u te vermoorden.

U vreest bij terugkeer naar Albanië nog steeds uw man.

Ter staving van uw verzoek legt u twee bustickets neer, alsook uw origineel paspoort, een kopie van afwezigheidsbriefje van een dokter dd. 15 april 2019, een kopie van een doktersvoorschrift dd. 10 april 2019, een kopie van een doktersvoorschrift dd. 15 april 2019 en een arbeidscontract voor bepaalde duur van uw werk in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U geeft aan dat u ziek bent en daarom niet lang geïnterviewd kunt worden (vragenlijst bijzondere procedure noden DVZ dd. 14/06/2019, vraag 1). In het kader van uw tweede volgend verzoek werd er geen nieuw persoonlijk onderhoud gehouden bij het CGVS waardoor er ook geen specifieke steunmaatregelen konden verleend worden. Bovendien moet opgemerkt worden dat u ondanks uw bewering dat u ziek bent, het doktersbriefje dat u neerlegt waarin vermeld wordt dat u tussen 15 april 2019 en 19 april 2019 niet kon gaan werken en de doktersvoorschriften voor medicijnen, zelf aangeeft dat u sinds eind april als poetsvrouw bij de politie werkt (verklaring volgend verzoek DVZ dd. 14/06/2019, vraag 11). Deze documenten geven bovendien niet aan in welke mate u hierdoor gehinderd zou zijn, noch wordt concreet aangegeven welke specifieke steunmaatregelen dienen in acht genomen te worden in het kader van een persoonlijk onderhoud, dan wel dat een persoonlijk onderhoud

onmogelijk zou zijn. Deze stukken zijn bijgevolg niet van die aard om aan te tonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In de eerste plaats moet vastgesteld worden dat uw verklaringen over uw terugkeer naar en verblijf in Albanië niet geloofwaardig zijn. U beweert dat u eind juni 2017 per bus terugkeerde naar Albanië en één maand in Tirana verbleef, begin augustus met de bus naar Macedonië reisde en daar vervolgens bleef tot 5 februari 2019 (verklaring volgend verzoek, vraag 14). Deze tijdslijn komt in het geheel niet overeen met uw paspoort waarin sinds 2016 enkel een stempel terug te vinden is waaruit blijkt dat u Macedonië binnenkwam op 30 januari 2019, noch met uw busticket van Tirana naar Macedonië dat ook van 30 januari 2019 dateert. Louter hieruit moet reeds besloten worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten die in Albanië zouden hebben plaatsgevonden en aanleiding gaven tot u voorgehouden snelle vlucht naar Macedonië.

Verder kan worden vastgesteld dat het feit dat uw vriendinnen uw man zagen in Tirana (verklaring volgend verzoek, vraag 15), het feit dat u in Macedonië bezocht werd door mensen die zich voorstelden als vrienden van uw man (verklaring volgend verzoek, vraag 15) en het feit dat u man zou gezegd hebben dat hij naar België zou komen om u te vermoorden (verklaring volgend verzoek, vraag 20) gebeurtenissen zijn die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming en uw eerste volgend verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet en moet worden beklemtoond dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgewezen omdat u niet aannemelijk maakte dat er voor u in geval van veiligheidsproblemen geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden in Albanië beschikbaar waren. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen integraal bevestigd. Uw eerste volgend verzoek werd niet ontvankelijk verklaard omdat u geen nieuw element naar voren bracht dat de kans aanzienlijk vergrootte om in aanmerking te komen voor een beschermingsstatus, waartegen u niet in beroep ging. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en uw eerste volgend verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig tweede volgend verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van uw eerdere verklaringen, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vaststelling dat u in geval van eventuele veiligheidsproblemen beroep kunt doen op de hulp van de Albanese autoriteiten.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 27 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20180627.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politieke en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een

besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 26 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20180627.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een “nationaal doorverwijzingsmechanisme” aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese “Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence” en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau ‘child protection units’ actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderscherming actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk “de bewijslast op de verzoeker rust”, van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip ‘bewijs’ in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

De door u neergelegde documenten beïnvloeden deze vaststellingen niet. Aan uw identiteit zoals deze blijkt uit uw paspoort wordt niet getwijfeld. Zoals hierboven reeds aangehaald stroken de bustickets en de in-stempel in uw paspoort niet met de door u geschetste verblijfplaatsen voor uw derde verzoek in België. Uw doktersbriefje en voorschriften werden hierboven reeds besproken. Deze briefjes en uw arbeidscontract houden inhoudelijk geen verband met de door u beschreven asielmotieven of uw mogelijkheid tot het verkrijgen van bescherming van de Albanese autoriteiten.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. Voor zover verzoekende partij de motivering van verwerende partij dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in hoofde van verzoekende partij kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt, betwist, bemerkt de Raad dat verwerende partij dienaangaande terecht het volgende stelt: “*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.*

U geeft aan dat u ziek bent en daarom niet lang geïnterviewd kunt worden (vragenlijst bijzondere procedure noden DVZ dd. 14/06/2019, vraag 1). In het kader van uw tweede volgend verzoek werd er geen nieuw persoonlijk onderhoud gehouden bij het CGVS waardoor er ook geen specifieke

steunmaatregelen konden verleend worden. Bovendien moet opgemerkt worden dat u ondanks uw bewering dat u ziek bent, het doktersbriefje dat u neerlegt waarin vermeld wordt dat u tussen 15 april 2019 en 19 april 2019 niet kon gaan werken en de doktersvoorschriften voor medicijnen, zelf aangeeft dat u sinds eind april als poetsvrouw bij de politie werkt (verklaring volgend verzoek DVZ dd. 14/06/2019, vraag 11). Deze documenten geven bovendien niet aan in welke mate u hierdoor gehinderd zou zijn, noch wordt concreet aangegeven welke specifieke steunmaatregelen dienen in acht genomen te worden in het kader van een persoonlijk onderhoud, dan wel dat een persoonlijk onderhoud onmogelijk zou zijn. Deze stukken zijn bijgevolg niet van die aard om aan te tonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen.”. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen enkele poging onderneemt om voormelde vaststellingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen en dat zij zich daarentegen beperkt tot het louter tegenspreken van de conclusie van verwerende partij. Dergelijk verweer biedt geenszins soelaas.

2.2.4. De Raad wijst er verder op dat inzake het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij van 21 september 2016 door verwerende partij op 14 december 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen omdat verzoekende partij niet aannemelijk had gemaakt dat zij omwille van haar problemen met haar echtgenoot A. H. geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen bij terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp en/of bescherming van de aanwezige Albanese autoriteiten. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 185 234 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 april 2017, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

Het tweede verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij van 17 mei 2017 werd op 6 juni 2017 door de commissaris-generaal niet ontvankelijk verklaard omdat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbracht die haar kans aanzienlijk groter maakten dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. Verzoekende partij ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerder(e) verzoek(en) (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere verzoeken om internationale bescherming. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere verzoeken om internationale bescherming bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn de vaststellingen die werden gedaan in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in een ander daglicht te stellen.

2.2.5. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar huidig verzoek om internationale bescherming steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar vorige verzoeken om internationale bescherming, met name haar problemen met haar (ex-)echtgenoot A. H.

2.2.6. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen argumenten aanbrengt die de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen.

Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat de bestreden beslissing niet steunt op motieven die onderbouwd worden door feiten eigen aan deze zaak en dat er sprake is van een stereotype motivering, dient te worden gewezen op het feit dat verzoekende partij volstrekt nalaat om toe te lichten op welke

manier dit het geval zou zijn. De Raad stelt vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de conclusie dat verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt, is ingegeven door de gedetailleerd uiteengezette motieven die aan deze conclusie voorafgaan en geenszins een standaardmotivering uitmaken, maar integendeel een concrete analyse bevatten van de door verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek bijgebrachte nieuwe elementen. Dit argument mist dan ook elke feitelijke grondslag.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat de Albanese autoriteiten geen absolute bescherming kunnen bieden tegen huishoudelijk geweld, wijst de Raad op de terechte motivering in de bestreden beslissing dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn en geenszins absoluut hoeft te zijn en bescherming dient te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift voor het overige beperkt tot het louter opnieuw verwijzen naar haar problemen met haar (ex-)echtgenoot en het tegenspreken van de conclusie van verwerende partij dat zij niet aannemelijk maakt dat zij voor wat betreft deze problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen bij terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp en/of bescherming van de aanwezige Albanese autoriteiten, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

De Raad besluit dat verzoekende partij op geen enkele wijze de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt *in concreto* in een ander daglicht stelt.

2.2.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.8. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT